

[Christophersen.]

årsbasis, og det betyder altså, at vi er i en situation med fortsat stor arbejdsløshed, med betydelige pengepolitiske operationer og samtidig et meget stort betalingsbalanceunderskud. Dette er en overordentlig alvorlig situation, som vi altså skal klare.

Sådan vil situationen udvikle sig for betalingsbalancens vedkommende, bl. a. fordi der fortsat er en dårlig udvikling i den danske udenrigshandel. Det er jo ikke vores bytteforhold, der nu er problemer med — det har rettet sig ganske betydeligt i løbet af det sidste års tid, meget betydeligt endda — men det, som er problemet, er, at vores import i mængder er stigende, mens eksporten i mængder er faldende, og det skaber altså en dårlig udenrigshandelsituation for os.

Derfor er der efter vores opfattelse ikke nogen baggrund for optimisme, og jeg vil godt sige til hr. Erling Olsen, at jeg synes, hans indlæg var præget af en optimisme, som det er for tidligt at lægge for dagen. Jeg vil godt advare socialdemokratiet og regeringen mod at tro, at situationen nu er vendt. Det er rigtigt, at der ude omkring er opgang i visse lande; i USA, i Japan, i Vesteuropa går det stadig meget langsomt, men det alvorlige problem for os er jo, at vi sandsynligvis bliver et af de lande, som sidst får glæde af opgangen, fordi vores egen økonomiske handlefrihed er så indskrænket, som den er.

Derfor må man sige, at hvis finanslovsforslaget skal være forsvarligt, må det forudsætte, at der i løbet af 1976 sker et omslag i vores udenrigshandelstal, et klart omslag, og et sådant omslag tilvejebringes selvfølgelig hverken ad finanspolitisk eller pengepolitisk vej. Det forudsætter først og fremmest, at den aftalte omkostningspolitik fastholdes, og at den føres ud i livet til punkt og prikke. Det er forudsætningen for, at tingene kommer til at hænge sammen, og at vi ikke styrer ud i alvorlige valutariske problemer i løbet af de næste 12 måneder.

Det er ikke alle, som måske helt har forstået denne sammenhæng. Jeg bemærkede forleden dag, at hr. Thomas Nielsen — jeg skulle måske sige en vis hr. Thomas Nielsen — f. eks. ikke helt synes at kunne se denne sammenhæng. Han synes tværtimod at være blevet dybt fortørnet over, at jeg har under-

stået mig i at understrege, at der er en sammenhæng mellem beskæftigelse, produktion, valutaisituation og omkostningspolitik og dermed også indkomstudvikling, og at jeg har sagt, at organisationerne nu står over for en bunden opgave, nemlig den at slutte en overenskomst, som er forsvarlig set fra et økonomisk-politisk synspunkt.

Til gengæld tror jeg, at finansministeren har forstået det, jeg har sagt. Ikke desto mindre har finansministeren jo også i en kommentar tilføjet, at det var uklogt at sige den slags ting, og at det ikke nu nytter, at vi stabler os op over for organisationerne.

Nej, det er ikke uklogt efter min opfattelse at sige, hvordan tingene forholder sig, og det er i allerhøjeste grad nødvendigt, at vi stabler os op, for nu at bruge det udtryk. For nu må vi se i øjnene — og det må alle — at vi er nået til et punkt, hvor man ikke længere bare kan spille det gamle spil. Nu er det sådan, at når der ikke er plads til ret meget, så nytter det ikke noget, at vi vil foregive, at der alligevel er plads til næsten hvad som helst. Så må det være et politisk ansvar at sige, hvad der er plads til, og så må organisationerne vide, hvad vi forventer af dem, og så bør vi sige til dem ganske klart, at det er inden for den ramme, de må nå frem til et resultat, hvis de vil nå frem til et resultat, som er politisk acceptabelt, for det er jo sådan, arbejdsdelingen er, kan vi sige. Det fremgår også klart af den hensigts-erklæring, der er vedtaget her ved en folketingsbeslutning for ganske nylig, at organisationerne naturligvis har deres frie ret til at forhandle, men at regeringen skal sikre, at omkostningsudviklingen er stabil. Regeringen og et politisk flertal har aftalt en rolig omkostningsudvikling og dermed en rolig indkomstudvikling i 1977 og 1978; det er den overordnede aftale, som alle i samfundet må rette sig efter, ellers går det galt for os alle, men måske især for regeringen.

Til gengæld vil en sådan politik naturligvis mindske de problemer, som finanslovsforslaget afspejler, og med fornuftige besparelser i år og næste år vil der være plads til, at man til gengæld i 1977 og 1978 som aftalt gennemfører indkomstskattelettelser. Jeg siger ikke, det bliver nemt, men det er nødvendigt, og det er det, der er aftalt.

Hele denne proces: at fastlægge rammerne for indkomstudviklingen, at tilvejebringe